

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923. ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 248

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50.—Ἐξάρ.δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50 > Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξις δι' ὄλου. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

ΓΕΥΜΑ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

— Γκαρσόν, μέσα στή σαλάτα μου βρήκα δυό τριγες. Καθάρισε την γρήγορα σε παρακαλώ.

ΕΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ

Μου λες πως σ' εκείνον τον χορό διασκεδάσεις, γέλασες, σαν τραλλή. Και παραποιείσαι πως τά λόγια σου μ' είν' ανόητα...

Αγαπημένη μου, εξήγησέ μου γιατί λες «Το πόνο μ' ού», «τα λουλούδια μ' ού» και «τά βάλια σ' ού, ο σκύλος σ' ού...»

Αγάπη μου, έκανα για σένα ένα τραγουδάκι με τρεις νότες, Το παίζω μ' ένα δαχτυλίδι... Κόψ' εκεί κ' άκουσε το: «Αν τ' ο βελή...

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ

και κοιτ', κύριε, να είσαι ζηλιάρης... Το νοιάζομαι. Είν' δική μου ο σκληρή. Η καρδιά της δέν είν' άδύατη...

Δε μου γραφες εχθές πηρά δυο μικρές κόλλες. Περιέχει τόση ευχαρίστηση... Μ' έξοργισες; Θίχες κουρασιή, βλέποντας τόση κόση...

Με ρωτάς γιατί δεσπολέω τίποτα. Γιατί είν' α μεγάλη σιγή. ή ήρα τόν ματιών και του χαμογέλιου, τ' ο βράδι κ' αυτό τ' ο βράδι σ' αγαπώ τόσο!

Κάντε γρηγορά... και κλείστε την πόρτα. Τι σου λέγα λοιπόν; Θα πάρουμε τον καφέ μας... τώρα; Το προτιμάς; Αλήθεια, εσύ τον πίνεις ζεστός θέλεις να σε σερβίρω;

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ

κορμάτι; Φθάνει; Θέλεις να δοκιμασω; Νά, τ' ο φλυτζάνι σου, αγάπη μου. Μά τι σκοτεινά πού είν' α! Δε βλέπεις κανείς καθόλου Σήκωσε λοιπόν λίγο τ' ο άμπαζοφου.

ΜΙΚΡΕΣ ΦΙΛΙΤΙΖΙ

— Τάκ, τάκ... Μέσα είσαι, Λιλή;

— Λιλή, Λιλή, άνοιξε λοιπόν κ' επούνιασα.

— Δέν μπορώ τώρα. Βρίσκομαι με τόν Τοτό, κύριε...

— Τον Τοτό;

— Νά, τόν έραστή μου... Θα μείνη μιά ώρα...

— Μά θα κάθουμαι εγώ να περιμένω μιά ώρα; Α, μά είσαι πολύ σκληρή, αγαπητή μου γυναικούλα...

— Νίε περιμέν'ς, κύριε.

— Εμπνεύεις; Καλά... Φροντίστε μόνον να μ' η αγνήτης. Κάνει ένα διαβολικό κρούσάκι...

— Υστερα από μισήν ώρα;

— Λιλή, Λιλή, να μ' ού;

— Ούφ! μ' έσοκασες, επί τέλους. Ορίστε...

— Καλησπέρα. Εφυγεν ο Τοτός;

— Μάλιστα, κύριε. Γιατί; σ' ά ενδιαφέρει;

— Όχι, διόλου... Ερωτήσα αν έφυγε για να μείνω λιγάκι στο σολνί.

— Κυρίαξεν κυριόσκι!... Ερωτήσ' για τόν Τοτό σ' αν ήσουν ένας ξένος, σ' αν να μ' η ήσουν ο άντρας μου...

— Δέν έχεις δικαίωμα να κ' ανήσει ού θέλεις; Αφού σ' άρέσει ή συντροφιά τού Τοτού από να σου π' ο έρω να μ' η σ' άρέσει;

— Κι' όμως, κύριε, όχι! Έγω... δέν ήθελα νάχω ένα τέτοιο δικαίωμα...

— Δέν σ' άρέσει ο Τότός; Τότε να φροντίσης να σ' η σ' η, Λιλή μου, κανένα άλλο, πειό θεριό, πειό γυλιανί...

— Για δέξ' γυλιανί!... Δέν ζηλεύεις λοιπόν διόλου;

— Γιατί να ζηλέψω;

— Όχι, όχι, εγώ ήθελα να η ηλεύσης... Ζήλεψε λοιπόν, κάνε σκηνές, σπάσε κανένα άνθοδοχο... κανένα ποιήρι...

— Νά σπάσω με τόση άκρβεια; Τρελλάθηκες, γυναίκα;

— Όχι, κύριε, δέν τρελλάθηκα... Όχι, όχι, όχι...

— Κλαίς;

— Νά, ναί, μου χρεείται να σπάσω τ' ο κεφάλι μου. Έγώ έφροντισα να με πιάσει με τόν Τοτό γιατί ήλιεζα πως θα η ηλέψης και θά μ' αγαπήσης περισσότερο... Τό βλέπω, τ' ο βλέπω... δέν μ' αγαπ' ού διόλου... Αν μ' αγαπούσες δέν θά μ' ούδεις έτσι...

— Ίσα... Ίσα πού σ' αγαπώ πολύ και γι' αυτό δέν θέλω να σου χαλάσω τ' ο κατήρι...

— Συχορήσέ με, Κόστα μου... Σε υπέβρισα σ' ο μια δοκιμασία άσκοπον. Νικήθηκα, νικήθηκα... Τ' ομολογώ. Συχορήσέ με... Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, άντρούλι μου. Αύμιον φέγους μ' ο τ' ο Λονδίνο. Σε δοκιμάω πως δέν θά ξαναδώ ποτέ κανένα. Ούτε τόν Τοτό, ούτε... Φ λησέ με, φίλησέ με... Σ' αγαπώ, Κόστα, σ' αγαπώ πολύ... Αγάπησέ με κ' εσύ λιγάκι. Μά μ' αγαπήσης;

— Τώρα μάλιστα.

ΔΟΝ ΖΩΗΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αγαπώσαι και αγαπούνται, θέλεις να μάθεις κάτι, τ' ο ποσόν εμείθα βίβαιοι ότι σ' ά ενδιαφέρει; Στείλατέ μας τ' ο δρομα και τήν διεύθυνσί σας. Γράψατε: Πρότυπον έκδοτικόν γραφείον «Πρόδος» Τμήμα Α'. Παιραιά.

ΠΩΣ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ!

— Νί — Καλον ε' ήτο ν' αγαπή κανείς και να μ' η σκέπτεται τόν γάμον, καλόνθ' ήταν να η η κανείς με μιά γυναίκα και όταν βυραίνονται πιά ο ένας τόν άλλον τότενά παντρεύονται...

— Νί — Καλον ε' ήτο ν' αγαπή κανείς και να μ' η σκέπτεται τόν γάμον, καλόνθ' ήταν να η η κανείς με μιά γυναίκα και όταν βυραίνονται πιά ο ένας τόν άλλον τότενά παντρεύονται...

— Νί — Καλον ε' ήτο ν' αγαπή κανείς και να μ' η σκέπτεται τόν γάμον, καλόνθ' ήταν να η η κανείς με μιά γυναίκα και όταν βυραίνονται πιά ο ένας τόν άλλον τότενά παντρεύονται...

— Νί — Καλον ε' ήτο ν' αγαπή κανείς και να μ' η σκέπτεται τόν γάμον, καλόνθ' ήταν να η η κανείς με μιά γυναίκα και όταν βυραίνονται πιά ο ένας τόν άλλον τότενά παντρεύονται...

— Νί — Καλον ε' ήτο ν' αγαπή κανείς και να μ' η σκέπτεται τόν γάμον, καλόνθ' ήταν να η η κανείς με μιά γυναίκα και όταν βυραίνονται πιά ο ένας τόν άλλον τότενά παντρεύονται...

— Νί — Καλον ε' ήτο ν' αγαπή κανείς και να μ' η σκέπτεται τόν γάμον, καλόνθ' ήταν να η η κανείς με μιά γυναίκα και όταν βυραίνονται πιά ο ένας τόν άλλον τότενά παντρεύονται...

— Νί — Καλον ε' ήτο ν' αγαπή κανείς και να μ' η σκέπτεται τόν γάμον, καλόνθ' ήταν να η η κανείς με μιά γυναίκα και όταν βυραίνονται πιά ο ένας τόν άλλον τότενά παντρεύονται...

MARIA CORELLI ΓΚΛΟΡΙΑ Μεταφρ. διός ALEX

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

«Το Σοσιαλιστικόν Κόμμα συνιστά εις τόν Τόπον να παύση σχολάζον μίαν ευγενή χειρονομίαν, ή οποία εν μόνον άποδεικνύει: οτι οι Σοσιαλισται δέν είναι δολοφόνοι ούδέ έπιβουλεύονται τήν ζωήν κανενός, άλλα ήλιος προσάλλ'ουν τ' ο λαϊκόν δίκαιον.»

Πρό τούτου έπισήμου άνακωνθέντος, τ' ο ποσόν μάλιστα εστάλη με τήν ρητήν σύστασιν να έκτελεσθ' έντός εικοσιτετραώρου, έπαισαν όλα τ' ο σχέδια και αι συζητήσεις και τ' ο πράγματα άνέλαβαν τήν κανονικήν τους πορείαν.

«Εν τ' ο μεταξ' τού διαδοχικών ζεύγους έπλεον εις όκεανούς εύτυχίας και ο Αλβέρτος πού ειχε πληροφρηθ' από τ' άς εφημερίδας όλας τ' άς λεπτομερείας τ' άποπειράς εναντίον τού πατρός του εύτυχιστός τού συμβάν με τήν αγαπημένην του.

—Τί γενναία ή Νανόρα! έλεγε με ένθουσιασμόν. Χωρίς τήν έπέμβασιν τ' ο πατρός μου ίσως θά ήτο αυτή τήν στιγμήν νεκρός. —Είνας βλεπέας ή φωνή τού αίματος! ειπεν ή Γκλόρια — Δυστυχισμένη κοπέλλα! όταν σκέπτομαι ότι ειχε όλα τ' ο δικαιώματα να έχει πατέρα, όνομα!

—Και αντί αυτού είναι εγκαταλειμμένη και αν δέν τήν έμάξενεν ο Θόρντ θά ήτο έρριμον τ' ος τύχης τ' ος. Αυτό δέν θά τ' ο συγχρόση ποτέ εις τόν πατέρα μου!

—Πότε έχετε πάλιν συνεδρίασιν;

—Αβριον.

—Σε ποιόν ενόμω;

—Νί, βέβαια, ο Φόν Κλόμπεν θά έλθη να με παραλάβη.

—Αλβέρτο φοβούμαι. Δέν θέλω να η η.

—Αγάπη μου, δέν ύσ' αρχει κανένας φόβος. Έκει μέσα δέν διατρέχω κανένα κίνδυνον.

Η Γκλόρια έτάρασε κοντά του και άκούμησε τ' ο ξαθ' ο κεφάλι της εις τ' ο στήθος του, ένθ' ο Αλβέρτος τ' ος έφίλησε με τρυφερότητα τ' ο μαλλιά.

—Μά αν ε' η καταλάβουν... εμψύρουν αυτή, σέψου!

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ

—Δέν ύσ' αρχει φόβος να με κατ' λαβουν Π' ο, θέλει να ύποπτευθ' ον ποτέ πως εγώ εις τ' ο Βασιλέως είν' α μέλος τού σοσιαλιστικού κόμματος; Άλλως τε θά προσπαθήσω να μιλήσω εις τήν Νανόρα. Πρέπει α η η να μ' η ήθος είν' α και να τ' ος έμυστηρευθ' ο οτι έξωρο τ' ο μυστικό της.

—Α! ναί έτσι θά είν' α ήσυχότερη. Δέν θά θελήση ποτέ τ' ο κακό σου όταν μάθ' ον ότι είν' α αδελφός της. Έσθ' ος τι σέπτομαι, Αλβέρτο; Αργότερα σ' αν θά μ' ορεθώμεν να η η με φανερά θά τ' ος δώσωμε άσυλο κοντά μας —λήθ' εύτυχία πού διακαυτά κ' ούτη.

—Τι καλή πού είν' α, Γκλόρια, αγάπη μου! Άγγελική ψυχή! Σου αξίζει να γίνης πολύ εύτυχημένη!

—Νά γίνω; και μήπως δέν είν' α; Τι π' ο μεγάλη εύτυχία ήθελα από τ' ο ν' αγαπηθ' ο από σένα!

—Αγάπη μου.

Και ένα παρατεταμένο φίλημα έκλεισε τόν τρυφερόν αυτόν διάλογον.

Τήν επομένην, άργά προς τ' ο εσπέρας, ένα αυτοκίνητον εστάθμισεν έξωθεν τού έξοχικού οικίσιου, ο Πρίγκιπ Αλβέρτος ένδεδυμένος ός άπλος ιδιώτη: έπέβη εναν αυτοού συνοδευόμενος από τόν γερμανόν σιν νεγόνον του Μ' ε Κρόμπ.

Τρεις ώρες βραδύτερον εύρίσκοντο εις τ' ο Σοσιαλιστικόν Κέντρον, όπου έγενοντο ένθουσιασμός δεσποί από τ' ος...ουδαδέφους των.

Κατ' αρχάς έλθον χόρον διάφορα τυπικά, ο καθέας άνέφερε τ' ος ενεργείας του, μετά ο Σέργιος Θόρντ έλαβε τόν λόγον και έξηρε τήν δρασιν τού Πασκουίνου Πρίντσιπε, ός εις μ' η γενναία ποιά ειχε κατορθώση να πάρη με τ' ο μέρος τού Σοσιαλιστικού Κόμματος τρεις εις τ' ον μεγαλειότερον Έρημερίδων. Ακολούθως, ός ήτο ετόμενον, ήλθε τ' ο ζήτημα τ' ος άποπειράς και τ' ος έπεμβάσεως τ' ος Νανώρας. Μέγα μέρος εκ τ' ον σοσιαλιστών κ' ανείρην τήν π' ος τ' ος, όλοι πάλιν τήν ύπεστήριξαν και ή Νανόρα με ψυχραιμία περιμένουσα τήν κατάλληλον στιγμήν να έμειβη και κυτάξουσα έξακολουθητικώς τόν Πασκουίνου Πρίντσιπε, ός τ' ος εφανή ότι άπέφραγε τ' ο βλέμμα της. Τέλος εσηκόθη και καταλόκνη από αγανάκτησιν έλαβε τόν λόγον.

—Δέν ήμεθα δολοφόνοι, ειπεν, άλλα έχομεν όρκισθ' η να προσπαθήσωμεν παση δυνάμει να συνετίσωμεν τόν Βασιλέα και μόνον όταν δέν τ' ο κατορθώσωμεν θά επιδιώξωμεν τόν θάνατόν του. Με έχετε όνομάσει τήν ψυχή ενός Τ' ονικού, άλλα δέν θά δεχθ' ο επ' ούδενι λόγφ να είν' α ή ψυχή ενός Κέντρου Δολοφόνου!

—Εγώ μ' άνεκράξεν ο Ζυγκότα, άλλα ο Σέργιος Θόρντ τήν έλλησιαν και τήν ήρότητα σιγά.

—Μόνον γι' αυτό έσοσες τήν ζωήν τού Βασιλέως;

Η Νανόρα τόν έκίταξε με ένα βλέμμα άυστηρόν, άλλα δέν ειπε τίποτε, ή μικρά όμως αυτή σκηνή δέν διέλαθε τήν προσοχήν τού Πασκουίνου.

Τήν νύκτα όταν όλοι είχαν φύγει ο Πασκουίνου έμεινε τελευταίος και αφού έφρόντισε να άποκαρτήση και τόν σύντροφόν του ειπεν εις τήν Νανόρα με ένα ύφος μυστηριώδες:

—Η θέλα να σ' ά μιλήσω. Μου επιτρέπετε να σ' ά συνοδεύω εις τ' ο σπίτι σας;

Η Νανόρα όχρησας και τόν έκίταξε κατάματα. Εις τ' ο βλέμμα του πού ήτο καρφωμένον επάνω της, διέκρινεν όλα τ' ο συναίσθηματά του και έννόησεν άμέσως ότι ειχε φθάσει ή στιγμή τ' ος έξομολογησεί.

Ο Σέργιος Θόρντ δέν ειδε με καλό μάτι τήν συνάφην αυτήν μεταξύ τ' ον δυο νέων άλλα, συνηθισμένος να άφηνη πάντοτε άπόλυτον έλευθερίαν δρασείας εις τήν Νανόρα, δέν ειπε λέξιν μόνον, έφυγε λίγον δυσηρετημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

Έμυστηρώσεως

Μόλις έμεινοι ο νέος έπλησίασε τήν Νανόραν και χωρίς περιφράσεις τ' ος ειπε:

ΣΠΥΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ ΑΘΗΝ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

—Ας ύποθέσωμε πως παντρεύσει μ' ένα άντρα όποιονδήποτε. Δέν τόν αγαπάς; ίσως άλλα όποσδήποτε ζή; μοζή τόν ύποφρον. Πιθανόν ο ύςυγος αυτός νάχη και μερικές χάρες και ή ζωή σου να μ' η είν' α άτιώς ύποφρονή αλλά ευχάριστη. Έξασφα αισθάνουσαι ένα πόνο... πού θέλεις... άς ποίμε στο στομάχι. Έχει καρμιά σ' ος ο γάμος σου κ' ο άντρας σου με τόν πόνο αυτό; Καρμιά ίσως. Έν τούτους εσύ ύποφρονεις από μιά μικρή άρρώστια... Ας ύποθέσωμε τώρα πως αντί να σε πονέση τ' ο στομάχι, προσβάλλεται από τόν πόνο αυτό ή καρδιά σου... με άλλα λόγια, άς ύποθέσωμε πως ερωτεύουσαι. Τι φταίει σ' αυτό ο γάμος και ο άντρας σου; Κι' αν φταίη τ' ο μισός να κ' ανη; Όλα τ' ο καθήκοντα και ο κοινωνικές ύποχρεώσεις διαλύονται στην πρώτη ζέση τ' ος καρδιάς. Καταλαβαίνεις τώρα;... Πώς μπορείς να π' ος εσύ αυτό πού ειπες πρό όλιγου; Ότι δέν είν' α εύκολο να παντρευτ' η μ' ένα άνθρωπο και ν' αγαπάς έναν άλλο; Αυτό είν' α καθαρός παραλογισμός και συγχρόνως ένα μεγάλο ψέμα, γιατί δέν έχεις παρά να στροφής γύρω σου και να ιδής ότι καρμιά γυναίκα δέν έσκέφθη ποτέ πως ο γάμος της μπορεί να έμφοδισή τόν ερωτά της. Όσο αυτό πού ύποπτεύθηκες γιά μένα είν' α αλήθεια και μάλιστα α σωστή. Βεβαίως θά π' αντρευτ' η; με όποιον θέλεις, άλλα αυτό δε θά σ' έμφοδισή ν' αγαπάς έμένα. Και δέν έχω, Λίνα, καρμιά άμφροβόλια, πως θά μ' αγαπάς.

—Μ' αυτό καταντά...

—Κυνισμός. Αυτό θέλεις να π' ος. Δέν σημαίνει τίποτε. Ότι όνομα κ' αν έχη, ή πραγματικότης είν' αυτή. Θα παντρευτ' η με άλλον και θ' αγαπάς έμένα.

Η πεποιθήσις πού ειχε στον τόνο τ' ος φωνής του ο Τάσος ειδως, επί τέλους, τήν ύπερηφάνειαν τ' ος Λίνας.

—Όχι λοιπόν, τού ειπε, είν' α πολύ άπατημένος. Έπειτ' από τόν τρόπο πού μεταχειρίστηκες τόν ερωτά μας κ' αν σε αγαπούσα άκόμη, θά προσπαθούσα να σε λησμονήσω.

—Κι' αν δέν μπορούσες να τ' ο κατορθώσης;

—Θά προτιμούσα να πετάξω τήν καρδιά μου σ' ένα σκυλλί σ' ος να τ' ο πάω σ' έσένα.

—Λό μ' η φροστικ' ης παραφροσύ!

—Ο έρωτ' ης σου είν' α ύποφρονος.

—Αυτή, ειπεν ο Τάσος, είν' α ή μοίρα τ' ος αλήθειας. Πειράζει πάντα τόν άνθρωπο πού τήν άκούει. Σαν αλήθεια όμως πού είν' α στο τέλος εββαλλεται γιατί είν' α ή πραγματικότης.

—Με φαντάζεσαι λοιπόν τόσο άνόητη ό με σ' αγαπώ άκόμη, αφού έπίστηκα πιά πως, εσύ, δε μ' αγαπάς;

—Δέν τ' ο φαντάζομαι τ' ο πιστέφ. Ακριβώς τώρα πού έπιστηκ' ης πως εγώ δέν σ' αγαπώ, τώρα... θά μ' άμνησιπες περισοριότερο.

—Μου φαν' εται, ειπε ή Λίνα, π' ο, αυτή ή κουραστική συνομιλία μπορεί πιά να τελειώση.

—Πρίν χωρίσωμε θέλω να σε ρωτήσω. Θα έξακολουθήσωμε τίς σχέσεις μας;

—Ποιές σχέσεις μας;

—Έστω τ' η; κοινωνικές, τ' ος τυπικές.

Η Λίνα έφηνεσε σ' αν να ζ' ούτος καποια άπόφαση.

Ο Τάσος τήν έπρόλαβε.

—Κατά τ' η γνώμη μου, ή διακοπή τ' ον σχέσεών μας θά είναι λίγον προσβλητική γιά σένα. Θι φανή ίσως στον κοσμον σαν εγκατάλειψις. Περισοριότερο σ' αν τ' η άξιοπρέπεια σου αν έξακολουθήσωμε τ' η φιλια μου.

—Προσωρινώς μόνον, λίγο καιρό, ειπε ή Λίνα, γιά ν' άποφύγωμε τήν παρεξήγηση.

—Σύμφωνος, ειπε ο Τάσος. έντελώς ευχαριστημένο κ' έπλησίασε τού, άλλως πού συνωμολόγησεν ιμακρού, ένθ' η Λίνα με κάποια ταραχή στο πρόσωπό της κ' η μ' ένα ο στατικό βήμα τόν άκολούθησε.

Η ύπόθεσις γιά τόν Τάσο Χρυσάνθη ειχε τελειώσει, κατά τόν καλλίτερον τρόπο.

Ο Τάσος δέν αγαπούσε πραγματικά τ' η Λίνα, όπως τούλάχιστο τόν αγαπούσε αυτή, Απλώς τήν ειχε ύποπτεσει.

Σαν κατακτητή πού έπίστεινε πως ήταν και, φαίνεται, τ' ο επίστευε δικαίως, υίσθανθηκε τήν όμ' η να τήν περιλάβη στα θύματά του.

Τ' ην έν γνώρισε, τήν πολιόρκησε, τήν κατέκτησε.

Έγώ ή Λίνα ήταν μιά άτυχή; ερωτευμένη, αυτός ήταν ένας νικητής; όχι πολύ άνυπόμονος να θερίση τούς καρπούς τ' ης νίκης του.

Τ' ο σχέδιό του ήταν προγεγραμμένο και καλά μελετημένο.

Νά τ' ην κάμη δική του στην κατάλληλη ώρα.

Η όμα αυτή θά εφθανε τήν... έταύριον τού γάμου της με άλλον.

Αν ήθελε ήμπορούσε να τήν άποστηθί από τ' ος τώρα, πού ήταν άκόμη κόρη. Φαίνεται όμως πως δέν εύρισκε άνάγκα τ' η σπουδή αυτή, ή οποία θά τ' ο έγεννούσε ίσως μερικές όληγορτητες.

Και διέγραφε τ' ο σχέδιό του με τήν ύπομονή τού καλού στρατιώτου, πού μπορεί να ύποστή μερικές προσωρινές άτυχείας γιά να κερδίση τήν τελική νίκη.

Τώρα λοιπόν δέν έμεινε άλλο παρά να παντρευτ' η ή Λίνα.

Καί γιά τ' ο ζήτημα αυτό περισοριότερο από τ' η Λίνα ένδιαφέρετο αυτός και έβριάζετο περισσοριότερο.

Δε θά ήταν φρόνιμο ν' αναβληθ' η λύσις αυτή γιά πολύ καιρό. Έπρεπε ο γάμος αυτός με τόν «όποιονδήποτε» να γίνη πολύ γρήγορα.

Έτσι μόνον τ' ο σχέδιό του ειχε όλες τίς έπιπέδες τ' ος έπιτυχίας.

Η κατ' ης αυτή θά προσέκομε μόνον στην όρεση τ' ος Λίνας. Αυτή θά ερχοιζέτο ίσως άρετο καιρό γιά να ά εξοικισθ' η με τ' η νέα θέση της, να λησμονήση δηλαδή τήν εγκατάλειψη της, να γι' ο τ' ο έψη όποσδήποτε τ' η κατ' η άκόμη πληγή της και να σκεφθ' η γιά άλλον.

Κατά συνέπαινα, ο Τάσος δέν έπρεπε ν' άρκεσθ' η στην δική της ενόχαια, γιατί ίσως θά περιμένε πολύ. Ήταν άνάγκη αυτός ο ίδιος να έπιστεψη τ' η λύση και, επί τέλους, να βοηθ' η μόνος του και τόν ύποψήριον σύζυγον. (Άκολουθεί)

ΠΟΙΟΣ;

του Henri Lavedan

Ο κόμης Ζέκος, κάθε βράδυ, ύστερ' από το δείπνο, είχε τη συνήθεια να βγαίνει και να περπατάει...

Κάτοχος ενός μεγάλου ονόματος και μιας κολοσσικής περιουσίας, απόγονος αρχαίας αριστοκρατικής οικογένειας...

Μετάφρ. C. GRONT

Μετάφρ. C. GRONT

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙ

Πόσα καπελλάκια περνούν, κόκκινα καπελλάκια, μαύρα καπελλάκια, πολύτιμα, ακριβά...

Το πρώτο πράγμα που είδε ο κόμης Ζέκος όταν συνήλασε στον έαυτον του...

Να ένα πράσινο σημείο εκεί στην άκρη του δρόμου... Σιωπάζει από όλα τα κεφάλια...

Και σ' αγιάσθη μ' όλη τη δροσιά και μ' όλα της αγής τα φώτα...

Μετάφρ. Α. Ρουτσηγιάννη

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΟΥ Α ΤΗΣ ΜΙ ΡΟΥΛΑΣ

III

Την άδωτη πειά έχεις χάση... Λαλούν πο λάκια στα κλοριά...

Αυτή την ώρα, αυτή την ώρα... Έχεις μια χ'ρη που μεθά...

Με λυγορθείς σ'ι όπορα... Κι' όμως είσαι άνθος μοναχά!

Είπες σου! κι' όταν τ' άνθος δέση... Και γι' η όπορα ζουμερή...

Κάποια καρδιά, την καρτερή!

IV

Με τ' όνομά σου σε φωνάζω... Μικρούλα, το χαϊδεύω...

Και στέκομαι κι' σε κωτάω... Π' ό περιμένεις να σου είπω...

Και με κωτάς και σ' τα ίδια... Με τα ματάκια τα γλυκά...

Και γίνονται τα δυό σου φρύδια... Δυό όμορφα έξωτηματικά.

Απόκριση καρμιά δεν πα'ρνει!... Όλο σε βλέπω και σιωπώ...

Κι' όμως τα μάτια σου όταν γέμνεις... Ξέρεις το τ' είχα να σου είπω!

VI

Ήσουν μικρή και δε θυμάσαι... Την πρώτη φορά τ'ι, στιγμή...

Πού σε φωνάζονε και νάσαι... Μπροστά μου φάνηκες με όρμη.

Βράδυ - κι' όλόγυρα μας ήσαν... Τα νυχτολούλουδ' άνοιχτά...

Σον έβλινα, μουσοβόλησαν... Το άβρο χεράκι σου σφιχτά.

Μιλήσαμε - κι' είδα έν' άστρί... Στόν όρανό να περπατά...

Σά να τό τράχη' ένά χέρι... Χρυσά να γράφη κάποι τί...

Γ. ΡΟΥΣΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝ ΓΩΝ ΤΩΝ

Η ΠΛΑΗΗ

Ποιός σου φταίει!... Κορί σ'ι έσύ, γιομάτο σφιγός και νειάτα...

Μήπως καρμιά άπ θυμιά κ' ατούδες όλοσφιχτα... Ποιός έξερει πώς φανταζόσσαν την άγάπη...

Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος... Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος...

Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος... Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος...

Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος... Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος...

Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος... Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος...

Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος... Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος...

Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος... Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος...

Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος... Είμαι βέβαιος, πώς ό έσωτερικός σου κόσμος...

ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

(Συνέχεια έν τού προηγούμενου)

Κάθε μέρα, που έκαναν στό δάσος τό τακτικό τους περίπατο, στό τέλος κάθε συτήτησης, ό Πέτρος επανελάμβανε πάλιν την ίδια έρωτα...

Νά φύγωμε, Λούλα μου... Την παρακαλώ, την έρωτα, την έρωτα...

Η Λούλα όμως έρωτα πάντα μία καλή μέθοδο γιά να τού ξεφεύγη... Ός που μία μέρα ό Πέτρος αναγκάστηκε...

Καθόνταν την ήμεραν εκείνη έξω από τό έσκαλοστάσιό του σοατορίου... Ό ήλιος είχε θέσει...

Για λίγες στιγμές έμεναν και οι δύο σιωπηλοί... Η σιωπή τους όμως αυτή έρωτα τόσα, ήταν τόσο φιλία...

Πρώτος έμπίλησεν ό Πέτρος... Έχω μία όμορφη, είπες στό Λούλα, δια ή άγάπη σου...

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Φροντίζω. Κι' αν δεν έδεδόθηκα να φύγωμε τόσους από άκριβώς γιά τό συμφέρον της άγάπης σου...

Ό θά σου πώ, Ήσυχας, Βεβαίως με όμως πρώτα πώς ύστερα άπ' αυτά που θ' άκούσης...

Κ' ή Λούλα έρωτα έρωτα... Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όχι... Όχι, λοιπόν, έγω διακρίνω τό πρόσωπό του που έσωτηρίσασαι με μιάς κ' έρωτα χωρίς καλά καλά να σε χαρεί...

Γιά τόν όνθρωπον αυτόν δεν μούδες τίποτε μέχρι σήμερα. Κι' όμως έρωτα με μού πής, να μού πής άμέσως... Ίσως αν δεν τόν έβλεπα έγω, σήμερα να είμαστε παντρευμένοι...

Ό Πέτρος την έρωτα κατατάματα κερμασμένος στό χαλί της... Δεν ήταν δυνατόν να είχε κακό άποτέλεσμα, της άπάντησε, γιατί σ' άγαπούσα...

Κι' όμως ό γάμος αυτός θά γινόταν άπορρομή να πέση στό οικογενειακό σου μία δόξα, που μπόρουσε να καταλήξη σ' άκαταστροφή...

Ό γάμος μας αυτός θά μές έρωτα άντιμετώπισης σε μία πρόληψη, πού, όσο κι' αν μοιάζει με δυσαιμονία, έχει έπιβληθή σ' όλες της οικογένειες...

Η Λούλα έρωτα έρωτα γιά να μαλώσει τόν Πέτρο που άρχισε να συγκινεί ύπερβολικά... Έπίστευα πώς δένταραχθής καθόλου, τού είπες...

Λέγε μου, λέγε μου, έκανε έρωτα, πώς μου του όλα. Δεν θά παρηγορηθώ διόλου, δεν με βλέπεις πόσον ήσυχος είμαι...

Γι' αυτό, έρωτα έρωτα ή νέα, κάθε φορά που μούλεγε να φύγωμε και να παντρευτούμε μ' έρωτα στενοχωρημένη κι' άναγκαζόμουν να μη δεχθώ, πολλές φορές, όταν σ' έβλεπα να έρωτα τόσο, μούσχανταν να σου φωνάζω: Πέτρο, δεν μπόρουσε να φύγωμε, δεν μπόρουσε να παντρευτούμε...

Ό Πέτρος έρωτα έρωτα έρωτα... Πρώτα έρωτα έρωτα, επανέλαβεν ή Λούλα που μπόρουσε κάλλιστα ν' άγαπώνται παντοτεινά, πού τους ήταν όμως άπορρομμένο να παντρευθώ...

Γιατί δεν μού τόλεγε αυτό τόσον καιρό; έρωτα πώς ό Πέτρος με άκούσε, πού έκανε όποτε ν' άλλιοιόθουν περ σ'όσοτα τα χαρακτηριστικά του...

Δεν ήπηρε λόγος να σου τό πώ. Τι θά άφελουσε κι' αν στό έρωτα; Νά χωρήθωμε ή αν άδύνατον. Σ' άγαπούσα πολύ, τόσον πολύ που μπόρουσε να πάρω ός στόν τάφο τό μυστικό μου χωρίς να μού ήσυχία τίποτα. Κι' αν σου τό είπα τόρα, τό είπα σ'ό τό γιά να σου βγάλο την σκληρή όμορφη που είχες γιά την άγάπη μου...

Τό τέγναμα του Πέτρου έρωτα. Τό μυστικό της Λούλας δέν ήταν πλέον μυστικό. Όχι, εάν ήρωτα ό Πέτρος πώς τό μυστικό αυτό θά του έρωτα την καρδιά, αν ήρωτα πώς ήταν τόσο φ βρο... δέν θά ήρωτα ποτέ γιά τό μάθη. Θά δεχόταν να μού μαθή γιά τή Λούλα μέσα στό σανατόριο, να την άγαπά, να θερμαίνεται και να παρηγορηθεί από την άγάπη της, έρωτα της μούσους πού ποτέ γιά γάμο αν ήρωτα πώς έχει άγάπης την πρώτη του έρωτα...

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

Όταν όμως σου έκανε της έρωτα της; αυτές δεν διακρίνεις τίποτε στό πρόσωπό του;

ΜΕΓΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

Μετάφρ. Α. ΔΑΥ...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ηγουν όριζιάι έπίκαρροι

Πώς τὰ διέλγεσθε,
περικαλῶ, ἀδελφοί,
τὴν παρὸν ἐποχὴ;
Καλὰ ἐπαριστῶ,
παρομοίως ἔγωγος εἰμι,
καθότι καθ' ἅπαν
τὴν ἐβδομάν τὴν παρελθόν
κοιμάμενος ἀναγκασθίκα
μετὰ τὸν κοιτῶν,
ἤγουν βούλεσαι ἢ οὐ
πιῶν ὄνε νερόν,
τὸ ὅποιον
ποσῶς μοι ἀπορέσκει
τὸ ἔσπλοτρεῖον.
Καί γάρ οὖν ἐκ τὸν πολλῶν
τὸν ὕπνον παχυνθεῖς

ἐπεκρίσθην σφοδρῶς καὶ
ἀπαισίως ἢ ἔμαπτοῦ προσώπῃς,
καθάπερ ζυγισάμενος ἐπὶ
τῆς Ὀμοιοῦς τὴν ζυγαρίαν
ἐφθάσον ὁ ἀληθῆριος ὀκάδας
ἀγδοκίοντα μίαν,
τὸ ὅποιον
δίην ὑποζυγίων.
Λαμβρόν, ὄθεν ἐστὶν τὸ
μέτρον ἄπτόν
καὶ μακάρεως διατηρηθῆνα
διὰ πολὺν καιρὸν
πρὸς ἐξουδένωσιν τῶν λαποδύτων καὶ νυκτο-
κλεπτῶν.
Οὕτω κόπτομεν τῶν
ξενυχοτόνδων τὴν συνηθειᾶν
καὶ καταλογούμεν τὸν
θεσμοῦ τὴν ἀσθονομίαν,
τὸ ὅποιον
ἄλεθρος τῶν νυκτοβίων.

Ο ΜΓΚΚΟΑΓΓΕΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΣΠΑΣΥΤΩΝ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας βρῆκον μίαν εὐκαιρίαν
ὀκαζιόν, ὅπου διὰ τὴν ἀκούω ὄντας συνομιλάεις
εἰς τὸ χορῶν σὰς καὶ ὄν-
τας παιανίζει εἰς τὴν πλα-
τείαν σὰς ἢ ὄραία μουσική
τοῦ μπάρομα Κόλια.

Τώρα, ἀγαπητὴ μου μη-
τερ, δὲν θὰ στενοχωριέσαι
ἐπειδὴ τῆς καὶ θὰ μ' ἀ-
κούης τὰς σιγμάς πού θὰ
ἐκφανίζω τὰ ἄδσματα μέ-
σα εἰς τὰς συναυλίας, ὅπου
ὁ Ἀρχεὸς ἐπαρηγγεῖλεν εἰς
τὴν Ἰγγλέζιαν καὶ μὰς φέ-
ρουν ἕναν ἀσύρματο τηλε-
φωνο, ὅπου τὸ βάνσις στ'
αὐτίον σου καὶ ἀκούεις ὅλες
τὶς φωνὲς πού γίνονται εἰς
τὰ διάφορα σπῆτια τοῦ κόσμου.

Ἔτσι ὄντας ὁ Ἀρχεὸς μὲ ὑβρίζει κατέκα-
στον νῦξ, ὅπου ρουχαλλίως καὶ ἔμπαντα τοὺς
γειτόνους, ἐστὶν θὰ τὸν ἀκούς μετὰ τὸ ἀσύρματο
καὶ θὰ τρέχης νὰν τ' ἀλλάξῃς τὸν ἀδόξαστο
εἰς τὸ ξύλον.

Τὸ λοιπὸν χαίρετε, ἢ κόρη σας ΒΕΤΤΑ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΑΠΟΔΗΜΙΑ

Βαρῆθηκα νὰ ζῶ μὲ στὴν πρωτεύουσα,
πού πάντα ἔχει κάποινα φασαρία,

βαρῆθηκα τὴ σκόνη τῆς,
[τὰ τραῖνα τῆς,
τ' ἀμάξια τῆς καὶ τὰ
[λεωφορεῖα.

Θὰ πάω σ' ἓνα χωριου-
[δάκι ἐρημικὸ
νὰ ζῆσω στὰ χωράφια
[καὶ στὰ δάση,

ἐκεῖ πού δὲν περνοῦνε
[αὐτοκίνητα
καὶ μόνο καμμά τσου-

πα θὰ περῶ.

Βαρῆθηκα νὰ ζῶ μέσ' στὴν πρωτεύουσα,
πού βλέπεις τῆς κοπέλλες σκοτισμένες,
θὰ πάω μακριά, μακριά σ' ἓνα χωριὸ
νὰ δῶ λίγες γυναῖκες οικειασμένες.

Βαρῆθηκα νὰ βλέπω τὴν πρωτεύουσα
μὲ τὰ γλιδαίρικα τῆς τὰ σοκάκια,
νὰ βλέπω μπουμια ὀλόγυμνα στὸ Ζάππειο,
νὰ βλέπω στὴν Ὀμόνοια μπριζολάκια.

ΤΑ ΡΑΒΔΩΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ

ΝΑΘΟΥΝ ΕΙΔΟΥΝ ΚΑΙ ΑΠΗΛΘΟΥΝ

Πιρδίκου μ' ἄλμ',
Σ' γράφου τ' σή-
μ' ρεῖς ἀφ' τὰ Μέγα-
ρα, ὅπ' ἐπῆμα μαζῆ
μὲ ἄλλ'ς τσουλιάδ'ς
γὰ τ' σκουπὸ ὅπ'
ἔξερ'ς καὶ ἔξερου καὶ ἐ-
ρῶδια νὰ γέν'ς, δι-
αδὸλ' ξυλουτάκ'νου.
Θὰ μ' πῆς πούθι
πέφτ'ν τ' Μέγαρα.
Ἄμ' ἰσὺ δὲν ἔξερ'ς
πούθι πεφτου ἰγῶ, θὰ ἔξερ'ς, γὰ τ' Μέγαρα;..
Μάξιδι πούθι πεφτου ἔξερ'ς, μάξιδι πούθι
σ' κόν'μι. Ἰσὺ κουκιά τρῶς καὶ κουκιά μαρτ'
ρῆς καὶ κάλε τ' κουκιά δὲν τὰ τρῶς μόν' σου,
ἄλλ'ς στὰ δίν'. Μάθι λ' πόν' ὅτ' ἴ' Μέγαρα
βίσκουντε παρακατούλια τ'ν Ἀνθῆνῶν κ'
εἶνι ἕνας τὸπ'ς χλουερὸς καὶ ὄμουρφος, ὅπ'
ἔχ' μπόλ'κου κρῆσι καὶ κουρῖτσα οὐλο σπῆρτου,
μὲ κατ' μάτια ὅπ' στὰς ἰν πῆμ'εῖς καὶ κατ' χε-
ῖλια γλυκάσῃν μουστ'κούλ'ρου καὶ κατ' στήθειά..
σκασμὸς τί δὲν θὰ σ' κάνουν τώρα χημ'κὴ
ἀνάλ'σι.

Ἐπῆμα, ὅπ' λιές, κ' ἰγῶ μαζῆ μὲ τ' ἄλλους
τ'ς συναδέλφ'ς κ' ἔμ'να σὰ πέρα δόγλου μισοῦ-
λες, ὅσ' ἔφατι νὰ νὰ λαλήρ' ἢ περδικούλια
μ'ς. Κ' ἰλάλ'σι, καὶ φῶναξί πάλε καὶ χαλ'σι κό-
σμου καὶ κουσμάκι... καὶ μόν' ἰσὺ δίν' πῆρις χαμ-
πέρι, τ' ἔχ'ς τ' νου σου οὐλου στ' τραχ'νὰ
κ' στου γλυκάν'σου, διὰλ' μιταχειρισμένον
γραμματόσ'μου.

Ἰκεῖ τὰ δῆς ἰνθουσιασμὸς καὶ κουρῖτσοτ'κη
τρυφῶτότα... Μόλ'ς ρουβόλ'σα στ' πλατέα,
νάσου δόγλου Μ. γαρτ'σις μὲ σταματῆν. Ἡ
μῖνια—Μαρ'γῶ τ' λέαν—μ' πῶν' ἀφ' τ' χι-
ροῦλ' καὶ μ' λιέσι μιλισταλάκτους:

— Θὶ νάρθ'ς σπῆτ' νὰ σὶ φιλέψ'μι...
Ἐμίληε, οὐρὴ Πιρδίκου μ', κ' ἔσταξ' ἰχά-
ρη τ' στοματάκ' τ'ς.

— Ἐρχομι, τ'ς κάνουν καὶ μένου ὑπόχρῳις.
Μπῆκα σπῆτ' τ'ς τί θάρρ'φα πούς μπῆκα στ'
Μητροπ'λι. Ἰκεῖ νὰ δῆς νοικοκυρουσῆνη καὶ
καθαριότ'τα, ὄχι σὰν κ' ἔλδου σ', ὅπ' τ' βρά-
δυ π' γδύ'σι πιτῆς τὸ σκαλτερόνια σ' στ'
τραπέζ' καὶ τ' φ' στῆν σ' στ' παρᾶθουρου. Μὲτ'
οὐλίγουν μ' ἔβγαναν ἓνα δίσκου γημάτο μετῆ-
δες καὶ κρῆσι...

— Βίβα ἔκαν' ἰγῶ.
— Βίβα, εἰπαν τ' κουρῖτσα. Ἰχαριστοῦμι.
Ἦσ' τ' κρῆσι σὰν ἦρα στ' κῆρι πῆσῃμι τὸ
χορὸ... Κεῖ πέρα, δίν' ἔξερου κ' ἰγῶ πῶς μου γ-
θι, καὶ ἄραπῶ τ' μαν'ηλι τ'ς Μαρ'γῶ; ὅπ'
χόρῳε μπουσῆτα.

— Στάκα, μ' κάνει οὐ πατέρας τ'ς. Ὅαν
τ' πῶρ'ς γ'ναῖκα σ'.

Τὸν τῆραξῃ μῆνια, τὸν τῆραξῃ δόγλου...
— Τ' λιές, οὐρὴ μῆρομα; τ' κάνουν. Ἔτσ'
ἔαφ'ν'κα μαθῆς;

— Τ'ς πῆρες τ' μαν'ηλι, μ' κάνει καὶ ἰμείς
ἰδῶ ἔστ' τὸξ'μι.

Ἄι, μαννούλια μ', καὶ ἂν δὲν σιφτάμουνα
ἰκεῖνη τ'ν σιγμῆν ἰσῆνα... Μοῦθῆς πάραπτα
στ' νου, οὐρὴ Πιρδίκου, καὶ ἔχλασι τ' χροῶμ'
μ'... Τὰ ποδάριαμ' τρέμαν καὶ κρῆσις ἰδρῶς
μ' ἰπαρῶλῳσι.

— Τ' ἔχ'ς; μ' κᾶν' ἢ Μαρ'γῶ. Εἰσ' ἄρρου-
σῳε;

— Ναι, τ'ς ἀπαντάω. Ἐχου μῖνια ἄρρω-
σῳεια ὅπ' μὲ πᾶνει φόντας θυμ'θῶ κατ'... Θὰ
φύγου γὰ τ'ν Ἀνθῆνα καὶ ὄντες γίνου καλά
θὰ ξανάρθου.

Ἔτσι πού λιές τ' γλύτ'σα... Μὴ δὲν βαστά-
ου, τί νὰ σ' πῶ, δὲν βαστάου. Θὰ γραφῶ δη-
μότης Μιγάροου καὶ ἀποθανέτου ἢ ψ'χῆ μ'
μὲτὰ τ'ν ἄλλουφῆλ'ν. Ἰσὺ νὰ φορᾶ θὰ πῆ-
ρᾶ σ'ς στ'ν ἰστοριὰ γὰ ἄρχαλου μνημῆσιου,
τί τ' θῆς τ'ν παντρεῖα; Γεῖ νὰ σ' ἀνάψ'ν λαμ-
πάδ'ς; Κᾶνι κουράγιου καὶ φόντας μὲ τ' καλὸ
ἔμψῆχ'ς ὄχι μῖνια παρὰ δέκα λαμπάδ'ς θ'
ἀνάψ' στ' χᾶρ' σου.

Ταῦτα καὶ μένου, γεῖα σ' καὶ ἀντίου μ',
ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΗΟΓΚΛΟΥΣ

Βαρῆθηκα νὰ βλέπω τοὺς νεόπλουτους
νὰ σέρνουν τῆς κοκίττες σου σὰν λάφρα,
καὶ τὸσες δούλες, τὸσες δούλες, Παναγία μου!
γυμνὲς νὰ καθαρίζουν τὰ παρᾶθουρα.

Κάποινα μεγάλῃ ἄηδια νοιάθω μέσα μου,
ὁ κλασικὴ Ἀθῆνα μου, γὰ σῆνα...
Δὲν ἔξερω... Ἡ ἐγὼ θὰ σὲ βαρῆθηκα
ἢ οὐ θὰ εὐχαθήηξες ἐμένα.

ΚΡΙΣΤΟΦΕΡΗΣ

Βαρῆθηκα νὰ βλέπω τοὺς νεόπλουτους
νὰ σέρνουν τῆς κοκίττες σου σὰν λάφρα,
καὶ τὸσες δούλες, τὸσες δούλες, Παναγία μου!
γυμνὲς νὰ καθαρίζουν τὰ παρᾶθουρα.

Κάποινα μεγάλῃ ἄηδια νοιάθω μέσα μου,
ὁ κλασικὴ Ἀθῆνα μου, γὰ σῆνα...
Δὲν ἔξερω... Ἡ ἐγὼ θὰ σὲ βαρῆθηκα
ἢ οὐ θὰ εὐχαθήηξες ἐμένα.

ΚΡΙΣΤΟΦΕΡΗΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΝΟΜΑΤΑ

ΒΑΝΕ ΚΑΝΟΥΛΑ

Κάνουλα, βαρέλι καὶ μ'σῆ—τριάδα ὀμοού-
σιο καὶ ἀδισαεστο, ρε
Μανῶ μου ἀνόθευτη
καὶ καυστικὰ. Ρε, δὲν
ἔμαθα ἀκόμα ἢ ὀψή-
λιο πῶς ἀπ' ὠ στό
βαρέλι οὐλοὶ οἱ νόμοι
κ' οἱ προφήτες κ' οἱ
ψευτοπροφήτες κρέ-
μουντα; Ἀπᾶνω στὸ
βαρέλι ἔχω κρῆσῳσι
κ' ἐγὼ παλαιόθεν τὸν
ἐρωτᾶ μου καὶ τὸν
δροσολογῶ καθ' βρά-
δυ τῆς ἀνήλικης ὄρας
μὲ τὸ γιοματάρι τοῦ
κῆρ Σταύρου τοῦ κα-
ραμπούζουκλῆ—βᾶμ-
μα ἰσῳδιου μὲ ἄλλα
λόγια.

Κ' ὄστερης ἔχεις καὶ
κατ' παληόφιλους πού
θέλουν νὰ σοῦ παραστήσουν τὸν αἰρετικὸ, ρε
πετεινάρα μου, ὅπως λόγου χάρις κ' ἐπὶ πα-
ραδειγματῆς ἐκείνος ὁ γυιὸς τοῦ Νικολάκη
τοῦ λοταρετῆ πού πῆνι μπουλιαρισμένον κρῆ-
σι σὰν νῶξ, ρε, ὑελάδεις περρετούς... Κόβε λό-
για, ἀδρεφῶκα, καὶ δὲν ταιριάζοιμε. Σὰ δὲν
ἀκούσω ἐγὼ τὴν κᾶνουλα τὴν ἀηδονόγλωσση
νὰ μοῦ τραγουδάη ὅσο βόττες περὶ μεράκια
καὶ ματαιοῦτῃ τοῦ ἐγκοσμοῦ, μ' ἔχασες.

Ἐ, ὦ, ρε ἔξερω, τί τραβῆξα τρεῖς μῆνουσ
τώρα, ἀφ' τὸν Ἰούλιο γὰ νὰ ἔξερῃς, πού πῆ-
ρε τέλος ἢ ρεταῖνα... Εἶδαν κ' ἔπαθαν οἱ τα-
βερναρῆσι νὰ βγᾶνουν καὶ δευτέρω ἔκδοσι.
Ἔλεγον πῶς θὰ γτάσῃ τὸ κρῆσι εἰκοσι ρα-
μῆς καὶ τὸ φυλάγαν οἱ ἐντίχρηστοι ὡς κόρον
ὀφθαλμοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ρε Μανῶ, πῶς
δὲν ἔκανε μπόλιο κρῆσι γὰ νὰ ψηθοῦν τὰ
κρῆσι. Τὸ κρῆσι γλέπει πᾶσι ἀντίθετα ἀπὸ
σῆνα, ρε χρουσῳφαρο. Κεῖνον ψένεται μὲ τὸ κρῆσι
κ' ἔλδου σου ψένεται μὲ τὴ ζῆστη. Ἀμᾶν!
τὰ εἶδολα σου, Ἀφροδίτη μου! Δὲ βάσταγα
ὄμως περᾶλλο, δὲ βάσταγα, μὰ τὸν προφητά-
ναχτα... Πῆρα νὰνὰ δεκαοκτὶ μακαντάσῃδες
καὶ βουρ ἓνα βράδυ στὰ οἰνοπωλεῖα τοῦ Μετα-
ξουργεῖου. Σὲ δεκαοκτὶ βαρέλια ἔβανα κᾶ-
νουλα κῆνινο τὸ βράδυ, γι' αὐτὸ, ρε μανῆτσα
μου, ἀρχῆσα. Τὸ ἔξερω πῶς θὰ μοῦσκασις πού
δὲ σὸνθῃ ἐγκαίρως. Τὸ καθῆκο γλέπεις...

Πῶς ν' ἀφῆνα, ρε, τὴν Ἀθῆνα χωρῆς κρῆσι,
χωρῆς ὄχι μῆρος; Τί νὰ κᾶνης, ἀδρεφῶκα;
Μόνω μὲ τοὺς κᾶπελους θὰ ζῆση κᾶνῆσι σ'
αὐτὸ τὸν παληόκοσμο, γὰ νὰ ἔξερῃς, κ' οὐλο
τους μ' ἔχουν ἀνάγκη, ἔνεκα ὅπου γένηνα τὸ
σημα καταταθῆν τοῦ μαγαζοῦ τῶν.

Κᾶνε τὸ λοιπὸς λιγούλι ὑπερνοῆ καὶ σῆμε-
ρα—αἴριο γλυτόνω ἀπ' τῆς ἐπιχειρῆσῃς καὶ
θὰ σπεῦσω, ἀγαλόκαρπος βαρέλια μου, οἰκο-
θεν γὰ νὰ πάσοῦμε μαζῆ στυοπᾶ ἀπ' τὸ βα-
ρέλι τῆς ἀγάπῃς μας. Ἐν ἀνάγκη, ἂν ἐπιτρέ-
πεται, βάνουμε καὶ κᾶνουλα καὶ τελειῶνει.

Σηγῆμαι κατηλικώτατα; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΕΠΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΞΕΜΥΑΛΙΣΜΑ

Ἄχου, μαμάκα μου, μαμακίτσα μου, μα-
μακοῦλιτσα μου. τί κακοὶ ἀνθρώποι ὅπου ὀ-
πῆξαν αὐτοὶ οἱ πυρο-
σβεστοί. Μοῦ τὸν ἐξε-
μύαλισαν, μαμάκα μου
τὸν Ἀθανάσιον μου καὶ
μοῦ γυρῶσι τώρα νὰ γί-
νω κ' αὐτὸς πυροσβε-
στὸς καὶ ἐγὼ τί ν' ἀπο-
γίνω ἢ κακομοιροῦλα
πού ἴθ' ἀπομείνω μονάχη μου ὄλη τὴν νύχτα,
ἐνεκα ὅπου ὁ Ἀθανάσιος θὰ κατασβῆνη τὰς
πυρκαϊφῆς τῶν μεγάρων; Κι' ἂν τῆχη καμ-
μιᾶν φορᾶν καὶ μοῦ συγκαθῆ ἑπάνω εἰς καμ-
μιᾶν στέγην ἢ χάσει τὴν ἀνισορροπία του καὶ
πέσει καὶ μοῦ τσακισθῆ νὰ ζῆη τότενες κανῆσι
ἢ νὰ μὴ ζῆη; Τὸν χᾶνω, μαμάκα μου, τὸν Ἀ-
θανάσιον μου, τὸν χᾶνω. Μοῦ τὸν ἔβραλον
μεταξὺ δύο πυρᾶν καὶ τώρα πῶς θὰ κάμω
διὰ νὰ τὸν γλυτώσω; Ἄχ, Ἀθανάσιέ μου,
γλυκώτατον πουλάκι μου, διατὶ μὲ ἐγκατέ-
λειψας;

Η ΠΑΡΙΣΣΑ

ΤΑ ΠΑΡΕΠΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΞΕΜΥΑΛΙΣΜΑ

Ἄχου, μαμάκα μου, μαμακίτσα μου, μα-
μακοῦλιτσα μου. τί κακοὶ ἀνθρώποι ὅπου ὀ-
πῆξαν αὐτοὶ οἱ πυρο-
σβεστοί. Μοῦ τὸν ἐξε-
μύαλισαν, μαμάκα μου
τὸν Ἀθανάσιον μου καὶ
μοῦ γυρῶσι τώρα νὰ γί-
νω κ' αὐτὸς πυροσβε-
στὸς καὶ ἐγὼ τί ν' ἀπο-
γίνω ἢ κακομοιροῦλα
πού ἴθ' ἀπομείνω μονάχη μου ὄλη τὴν νύχτα,
ἐνεκα ὅπου ὁ Ἀθανάσιος θὰ κατασβῆνη τὰς
πυρκαϊφῆς τῶν μεγάρων; Κι' ἂν τῆχη καμ-
μιᾶν φορᾶν καὶ μοῦ συγκαθῆ ἑπάνω εἰς καμ-
μιᾶν στέγην ἢ χάσει τὴν ἀνισορροπία του καὶ
πέσει καὶ μοῦ τσακισθῆ νὰ ζῆη τότενες κανῆσι
ἢ νὰ μὴ ζῆη; Τὸν χᾶνω, μαμάκα μου, τὸν Ἀ-
θανάσιον μου, τὸν χᾶνω. Μοῦ τὸν ἔβραλον
μεταξὺ δύο πυρᾶν καὶ τώρα πῶς θὰ κάμω
διὰ νὰ τὸν γλυτώσω; Ἄχ, Ἀθανάσιέ μου,
γλυκώτατον πουλάκι μου, διατὶ μὲ ἐγκατέ-
λειψας;

Η ΠΑΡΙΣΣΑ

ΤΑ ΠΑΡΕΠΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΞΕΜΥΑΛΙΣΜΑ

Ἄχου, μαμάκα μου, μαμακίτσα μου, μα-
μακοῦλιτσα μου. τί κακοὶ ἀνθρώποι ὅπου ὀ-
πῆξαν αὐτοὶ οἱ πυρο-
σβεστοί. Μοῦ τὸν ἐξε-
μύαλισαν, μαμάκα μου
τὸν Ἀθανάσιον μου καὶ
μοῦ γυρῶσι τώρα νὰ γί-
νω κ' αὐτὸς πυροσβε-
στὸς καὶ ἐγὼ τί ν' ἀπο-
γίνω ἢ κακομοιροῦλα
πού ἴθ' ἀπομείνω μονάχη μου ὄλη τὴν νύχτα,
ἐνεκα ὅπου ὁ Ἀθανάσιος θὰ κατασβῆνη τὰς
πυρκαϊφῆς τῶν μεγάρων; Κι' ἂν τῆχη καμ-
μιᾶν φορᾶν καὶ μοῦ συγκαθῆ ἑπάνω εἰς καμ-
μιᾶν στέγην ἢ χάσει τὴν ἀνισορροπία του καὶ
πέσει καὶ μοῦ τσακισθῆ νὰ ζῆη τότενες κανῆσι
ἢ νὰ μὴ ζῆη; Τὸν χᾶνω, μαμάκα μου, τὸν Ἀ-
θανάσιον μου, τὸν χᾶνω. Μοῦ τὸν ἔβραλον
μεταξὺ δύο πυρᾶν καὶ τώρα πῶς θὰ κάμω
διὰ νὰ τὸν γλυτώσω; Ἄχ, Ἀθανάσιέ μου,
γλυκώτατον πουλάκι μου, διατὶ μὲ ἐγκατέ-
λειψας;

Η ΠΑΡΙΣΣΑ

ΤΑ ΠΑΡΕΠΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΞΕΜΥΑΛΙΣΜΑ

Ἄχου, μαμάκα μου, μαμακίτσα μου, μα-
μακοῦλιτσα μου. τί κακοὶ ἀνθρώποι ὅπου ὀ-
πῆξαν αὐτοὶ οἱ πυρο-
σβεστοί. Μοῦ τὸν ἐξε-
μύαλισαν, μαμάκα μου
τὸν Ἀθανάσιον μου καὶ
μοῦ γυρῶσι τώρα νὰ γί-
νω κ' αὐτὸς πυροσβε-
στὸς καὶ ἐγὼ τί ν' ἀπο-
γίνω ἢ κακομοιροῦλα
πού ἴθ' ἀπομείνω μονάχη μου ὄλη τὴν νύχτα,
ἐνεκα ὅπου ὁ Ἀθανάσιος θὰ κατασβῆνη τὰς
πυρκαϊφῆς τῶν μεγάρων; Κι' ἂν τῆχη καμ-
μιᾶν φορᾶν καὶ μοῦ συγκαθῆ ἑπάνω εἰς καμ-
μιᾶν στέγην ἢ χάσει τὴν ἀνισορροπία του καὶ
πέσει καὶ μοῦ τσακισθῆ νὰ ζῆη τότενες κανῆσι
ἢ νὰ μὴ ζῆη; Τὸν χᾶνω, μαμάκα μου, τὸν Ἀ-
θανάσιον μου, τὸν χᾶνω. Μοῦ τὸν ἔβραλον
μεταξὺ δύο πυρᾶν καὶ τώρα πῶς θὰ κάμω
διὰ νὰ τὸν γλυτώσω; Ἄχ, Ἀθανάσιέ μου,
γλυκώτατον πουλάκι μου, διατὶ μὲ ἐγκατέ-
λειψας;

Η ΠΑΡΙΣΣΑ